

Hana
Whitton

SEDMÝ HŘÍCH
SE TRESTÁ SMRTÍ
DETEKTIVKA

MLADÁ FRONTA

Hana
Whitton
SEDMÝ HŘÍCH
SE TRESTÁ SMRTÍ

MLADÁ FRONTA

Copyright © Hana Whitton, 2011
ISBN 978-80-204-2735-9

*Paulovi s láskou
a s díky za všechno*

I.

Abingdon, o Vánocích léta Páně 1166

Na tlustou dřevěnou okenici Graceina úzkého okna, kterou navíc zastíral těžký purpurový závěs, se ozývalo tiché, ale neodbytné tukaní. Grace Cummnorsová, dcera jednoho z nejvlivnějších a nejurozenějších abingdonských šlechticů, spala spánkem tak hlubokým, že ji ten dotírající zvuk probudil až po nějaké chvíli. Posadila se rozespale na lůžku a váhavě rozhrnula dlouhé závěsy, které kolem něj na noc zatáhla služebná. Pokoj ponořený do měkkého přítmí útulně ozařoval oheň, jenž dosud plápolal v krbu, a svíce dohořívající v masivním stříbrném svícnu vedle sloupkové postele.

Grace spustila nohy na hebkou kožešinu před lůžkem. Příjemně ji zahřála do bosých chodidel. Přehodila si přes ramena plášť podšitý beránkem. Zima léta Páně 1166 byla krutá a všudypřítomný mrazivý chlad nezapudila ani borová polena plápolající vesele v krbu.

„Vsadím se, že je to zase Thomas! Na návrat domů má vždycky času dost, a sestra aby mu pak pomáhala z kaše!“ rozhořčeně usoudila polohlasem Grace. Její starší bratr Thomas působil v královských službách a pokaždé, když se vrátil na nějaký čas domů, rád trávil chvíle na honech a s přáteli.

Thomas vždy, když se v dobré společnosti pozdržel, využíval sestřiny laskavosti – a také toho, že se její pokoj nacházel v přízemí a kousek od postranního vchodu.

Grace přistoupila k oknu a odtáhla těžký rudý závěs. Pak opatrně, jen na škvírku, jako by se bála, že i sebemenší zaskřípění vytrhne ze spánku rodiče anebo služebnictvo, pootevřela okenici. Do komnaty se vmžiku jako nevítaný host vedral ledový půlnoční vítr a přinesl s sebou několik velkých vlhkých sněhových vloček. Zavířily nezbedně pokojem a pár se jich zachytilo v Graceiných dlouhých černých vlasech.

„Ach Rosamundo! Co ty děláš venku po půlnoci, a v takovém nečase k tomu?“ zvolala překvapená Grace, která zcela zapomněla na opatrnost, když v zasněžené postavě v dlouhém kožešinovém plášti, postávající netrpělivě v temném stínu pod oknem, poznala svou přítelkyni. Rosamunda se právě chystala znovu, nyní již pořádně zabušit na okenici.

„To se patrně nedozvíš, pokud mě tu necháš ještě chvíli postávat. Protože v takovém případě určitě zmrznu na rampouch!“ Rosamunda se tichounce rozesmála. Zaklonila přitom hlavu, takže jí kožešinová kapuce sklouzla z plavých vlasů, hebkých jako zlaté hedvábí.

„Už jdu!“ ujistila ji rychle Grace a rozběhla se ke dveřím svého pokoje. Opatrně je pootevřela a vykoukla na chodbu. Byla prázdná. Spoře ji osvětlovalo jen pár skomírajících loučí. Všichni už dávno spali, i služebnictvo.

Grace vyklouzla z pokoje a neslyšně se prosmýkla chodbou. Od úst jí stoupaly drobné bílé obláčky sraženého dechu, taková tam panovala zima. Vmžiku se ocitla u postranních dveří a zvolna otočila velkým, zčernalým klíčem v zámku

a nato odsunula i závoru. Správce dbal na pořádek, takže hluboké ticho sídla nenarušilo jediné zavržení dokonale promazaných veřejí. Jen Thomasovi psi Arrow a Dots, hovící si nedaleko dveří, zvědavě vztyčili hlavu z natažených tlapek a nastražili uši.

„Budte tiše, oba dva, to jsem přece já!“ konejšila je šepetem Grace. Psi se opět uložili ke spánku.

Grace nyní otevřela dveře dokořán. Rosamunda spěšně vklouzla z reje vířících vloček do chodby. V rychlosti si setřepávala z dlouhého kožichu i vlasů sněhovou záplavu.

„Jak ses sem, prosím tě, dostala? Kde máš nějaký doprovod? A kdes nechala koně?“ vyzvídala Grace šepetem a odváděla Rosamundu chodbou ke své komnatě. „Přece jsi sem nešla pěšky!“

I když i to by bylo nezkrotné Rosamundě, která často doprovázela otce do pomezních hradů na nebezpečné hranici s Walesem, podobné. Obvykle prosadila všechno, co si vzala do té své půvabné hlavy, a pokud se právě chtěla svěřit s něčím závažným přítelkyni ze sousedství, nic jí v tom nezabránilo. Ani půlnoční prosincová vánice ne.

„Přijela jsem na koni, jak jinak! A uvázala jsem ho u vašich stájí,“ ujistila ji Rosamunda. „Mluvíš jako moje matka, Grace, doopravdy!“

„Někdy si jako ona připadám, když vidím ty tvoje kousky. Mám pocit, že na tebe musím dávat v jednom kuse pozor!“ připustila se smíchem Grace. „A teď už pojd', prosím tě, ať mi tu doopravdy nezmrzneš!“ A s těmi slovy postrčila Rosamundu do vyhřátého pokoje.

Rosamunda Cliffordová byla dcera jejich souseda, urozeného, mocného a bohatého lorda Waltera de Clifford, který

s manželkou Margaret Isobel vychoval ještě pět dalších dětí. Rosamundiny sestry Amice a Lucy byly už dávno provdané, a tak nejmladší Rosamundu rozmazlovali nejen rodiče, ale i její tři bratři, Walter, Richard a Gilbert.

Walter Clifford se mohl kromě početné rodiny pyšnit oslnivou kariérou u královského dvora. Byl vlivný, ale i nesmírně bohatý. Patřila mu půda a sídla jak v okolí Abingdonu, tak na velšském pomezí. K jedné z jeho strategicky nejdůležitějších držav pařil hrad Clifford na řece Wye, důležité místo na hranici mezi Anglií a Walesem, podle něhož si Walter dokonce zvolil jméno. A právě tohle místo získávalo na významu doslova každým dnem s tím, jak vzrůstalo napětí mezi odbojným Walesem a panovníkem Henrym II., který nehodlal strpět žádný odpor.

Král využíval hradu Clifford jako své základny a rád a často se tam vracíval, takže Walter Clifford trávil na svém hradě na řece Wye valnou část roku, obvykle spolu se svými syny. Párkrát tam vzal i Rosamundu, když na něj nepřestávala naléhat.

Rosamunda nyní poslušně vkročila do Graceina prostorného pokoje. Příjemné teplo ji objalo jako vítající náruč. Vzápětí se uvelebila na velké kožešině před krbem a zimomřivě natáhla zkřehlé ruce k praskajícím plamenům.

„Vydrž chvílku, doběhnu ti do kuchyně pro pohár svařeného vína!“ řekla jí Grace, když viděla, jak se Rosamunda chvěje zimou.

„Přines raději hned celou konvici!“ křikla za ní tlumeně přítelkyně.

Grace za sebou tiše přivřela dveře, zaslechla však ještě Rosamundin zvonivý smích.

Zamířila ke kuchyni. Našla tam starou Beth, která tam ještě – jako jediná ze služebnictva – uklízela a chystala přípravu na zítřejší snídani a oběd.

„Mělo mě napadnout, že tě tady ještě najdu, Beth! Všichni ostatní jsou už dávno v posteli!“ poznamenala s úsměvem Grace.

Beth sebou polekaně trhla.

„Ach paní Grace, a jak to, že ty ještě nespíš?“ zhrozila se naoko stará služebná a kuchařka v jedné osobě.

Grace jen mávla rukou. Beth se svěřit mohla. „Přijela nás navštívit Rosamunda.“

Beth se chápavě usmála: „To má jistě na srdci něco neodkladného!“

Všichni věděli, že se má Rosamunda vbrzku zasnoubit s Edwardem Kingstonem, potomkem předního anglického šlechtického rodu. Edward sice Rosamundu okouznil dvorným vystupováním i hezkou tváří a urostlou postavou, ale to zasnoubení a plánovaná svatba byly spíš dílem Edwardových a Rosamundiných rodičů, kteří v tomto svazku spatřovali výhodné spojení dvou významných a bohatých rodin.

Grace jí úsměv oplátila. „Přines nám svařené víno, Beth, Rosamunda je promrzlá na kost,“ požádala služku.

„Ano, paní Grace, a přinesu k němu i pár plátků té studené pečeně. A pokud se paní Rosamunda zdrží, měla by zůstat na noc. Připravila bych jí pokoj pro hosty. Mladá dívka by se neměla potulovat nocí sama, a v takovém nečase k tomu!“

„Uvidíme,“ odpověděla vyhýbavě Grace. „Ovšem pokud se rozhodne vrátit domů, musí ji někdo doprovodit. Opravdu by se neměla vydávat na cestu sama. Není to bezpečné.“

„Moudrá slova, paní Grace! Vzbudím Bartholomewa, ten se určitě toho úkolu ujme rád.“ Bartholomew byl starý vysloužilý, který vykonával u Cummnorsových oněch pověstných devět řemesel – byl to podkoní i strážný a také příležitostný poslíček, a nepohrdl ani prací v kuchyni. Věděl totiž, že mu za to Beth vždycky podstrčí jako odměnu tučné sousto.

Grace jen souhlasně přikývla a odkráčela.

Rosamundu našla dosud usazenou u krbu, s pohledem zasněným a upřeným do tančících zlatavých plamenů, jako by byla zcela ztracená v nějakém jiném světě.

„Beth tu bude ve chvíli se svařeným vínem a také s nějakým občerstvením,“ sdělila jí Grace a zahleděla se pozorně na zamyšlenou přítelkyni. Viděla v ní sestru, kterou neměla. Cliffordovi a Cummnorsovi se družili a jejich nejmladší dcery, Rosamunda a Grace, vyrůstaly pospolu.

Grace se posadila naproti Rosamundě na malé sedátko u krbu. „Chceš-li, můžeš zůstat na noc. Beth ti připraví hostinský pokoj. A ráno tě pak může někdo doprovodit domů,“ navrhla jí. „Řekla bych Thomasovi, pokud bude doma.“

„Ach ne, musím se zase hned vrátit!“ zděsila se jejího návrhu Rosamunda. „Chtěla jsem jen, aby ses tu novinu dozvěděla dřív než ostatní, a hlavně ode mě!“

„A jakáže to novina ti nedala spát?“ zeptala se jí pobaveně Grace. Rosamundina netrpělivá nedočkavost pro ni nebyla nic nového. Popoháněla vždy Rosamundu, aby se s ní o každičku maličkost okamžitě podělila.

„Na Vánoce k nám zavítá král Henry II.!“ vyhrkla dychtivě Rosamunda. „Přijede k nám, do Abingdonu, představ si to!“ dodala pak jaksi důležitě. „Otec je z té královské pocty hrdostí bez sebe, i když se to na druhé straně dalo celkem

čekat – otcova podpora králových tažení do Walesu je výjimečná. Náš hrad Clifford se stal Henrymu vyhledávaným útočištěm.“

„Setkala ses tam s ním někdy? Myslím na Cliffordu, když jsi otce a bratry doprovázela k velšskému pomezí?“ Grace pohlédla zvědavě na přítelkyni. Užasla, když spatřila, jaká změna se s ní po té nevinné otázce udála – tváře jí zahořely temným ruměncem a oči rychle sklopila, jako by chtěla za dlouhými hebkými řasami skrýt oheň, který v nich zažehla zmínka o setkání s králem Henrym.

„Ano,“ odpověděla po chvíli. „Zahlédla jsem ho, když jsem byla v Cliffordu posledně. Henry mě ale neviděl. Tedy alespoň si to myslím. Zastavil se tam jen krátce, vlastně spíš pouze projížděl a jeho družina potřebovala přesedlat koně. Je tak...“ Rosamunda se odmlčela, hledala nejvhodnější výraz. Vzhlédla ke Grace. Nevnímala ji však, oči měla zahleděné do onoho světa, kam se vytratila před chvílí, když Grace odběhla do kuchyně. Tak tohle je asi láska, pomyslela si Grace. Zatím ji znala pouze ze sladkobolných písní trubadúrů a náhodně vyslechnutých útržků vět, co si mezi sebou šeptaly zkušenější ženy.

„Henry je tak... krásný,“ pokračovala Rosamunda po chvíli, neschopna nalézt výstižnější slovo. „Na první pohled v něm poznáš vladaře – vyzařuje z něj královský majestát. Nechybí mu však ani laskavost. Je vysoký a urostlý a tvář má mužnou, výraznou, hrdou. Plavé vlasy mu spadají zpod úzké zlaté koruny až na ramena. A jaká z něj vyzařuje síla, energie...“ Rosamunda během své zapálené řeči opět pozdvihla zrak ke Grace. Z očí se jí dal vyčíst bezmezný obdiv a možná i... láska.

Grace se toho zděsila. O králi se všeobecně vědělo, že trpí na krásné paní, třebaže je ženatý. A vědělo se také, že je v lásce nestálý, vrtkavý a přelétavý. Gracein otec sir Lawrence Cummnors, který se stejně jako Walter Clifford těšil králově přízni, držel svou dceru v uctivé vzdálenosti od královského dvora. Také on vlastnil hrad na řece Wye a nesčetné pozemky na jihu Anglie, avšak dbal o to, aby se tam král nikdy nesetkal s jeho jedinou dcerou. S Grace, která rozkvétala do krásy.

„Mluvíš, jako bys k němu nevzhlížela pouze jako ke svému vladaři, Rosamundo!“ neudržela se nakonec Grace.

„Chceš tím říct, že mluvím, jako bych se do něj zamilovala?“

„Ano,“ odpověděla jí zpříma Grace.

Ozvalo se tiché zaklepaní na dveře a Rosamunda už jí k tomu nestačila říct víc.

Stříbrný pohár cinkl o konvici, jak se Beth snažila otevřít, v rukou naložený podnos. V patách jí spěchala s mísou studené pečeně a nakrájeným chlebem mladičká služtička, oči dosud rozespalé a vlasy narychlo spletené do volného copu, jak ji Beth vyburcovala ze spánku. Vrhla na Rosamundu kradmý, obdivný pohled: pověst o Cliffordově krásné dceři nelhala.

„Nelelkuj, May!“ napomenula ji rázně Beth, jejímuž ostřížimu zraku neuniklo, jak si May prohlíží vzácného hosta.

Služebné děvče v rychlosti prostřelo a pak se s úklonou vytratilo ze dveří. Beth ji následovala vzápětí.

„A co Edward Kingston?“ vyhrkla nedočkavě Grace, sotva se za oběma služebnými zavřely dveře.

Rosamunda jen mávla rukou. „Já nevím. Nikdy jsem ho nemilovala. Je sice milý, příjemný, a ovšemže bohatý a uro-

zený, ale... zhlédli se v něm hlavně mí rodiče!“ Rosamunda si vzala od Grace pohár se svařeným vínem a zamýšleně v něm smočila rty. „Nikdy jsem ho ale nemilovala,“ zopakovala pak téměř dětsky umíněně. „Nevadilo mi to, dokud... dokud jsem nepotkala Henryho.“

„Ach Rosamundo! Copak ty neznáš krále? Nevíš snad, jaká pověst ho provází? Henry si vždy vezme, po čem zatouží. A pak... Nejedna paní na to už doplatila.“

„A divíš se mu?“ bránila krále ohnivě Rosamunda. „Když žije v *takovém* manželství? Královna Eleanor je o víc než deset let starší! Bude jí určitě dobrých pětáctyřicet! A je panovačná! Co potom Henrymu asi tak zbývá? Ty jeho pletky, to jsou jen úniky,“ zhodnotila situaci znalecky Rosamunda. V necelých šestnácti jí královnin věk připadal až neslušně vysoký.

„Nezdá se, že by Henryho a Eleanor pojil pouze platonický vztah,“ namítla Grace. „Královna prý čeká další dítě.“
Již osmé!

„Ach, víš přece, jací jsou muži!“ odbyla ji Rosamunda a přejela si rukou po čele, jako by z něj chtěla odehnat podobné dotírající starosti. *Královna Eleanor je prý dosud krásná. Ostatně vždycky byla. A je mocná. Stojí za ní její synové.* Rosamundiny dlouhé štíhlé prsty gotické světice se lehce zachvěly, na ukazováčku se jí v plamenech z krbu zaleskl široký zlatý kroužek posetý rubíny a drahokamy. Byl to jeden z rodinných šperků, který otec věnoval své milované nejmladší dceři k patnáctým narozeninám. „Ale abychom nezamluvily ty Vánoce a královskou návštěvu – dostane se vám oficiálního pozvání, ale ty mi teď musíš svatosvatě odpřisáhnout, že přijdeš! Určitě! A hlavně mi musíš prozradit, jaké šaty si vezmeš na sebe!“

Grace zaklonila hlavu, až se jí dlouhé tmavé kadeře svezly na záda, a dala se do smíchu. Na Rosamundu se člověk prostě mohl vždycky zlobit jen pár krátkých minut.

Bartholomew jen zabručel cosi o urozených slečinkách, když ho po čtvrté ranní přišla do stáje vyburcovat ze sladkého spánku Beth s tím, že musí doprovodit domů paní Rosamundu Cliffordovou.

Grace, přes ramena těžký plášť podšitý kožešinou, doprovodila přítelkyni až k bráně Cimmnorsu. Vánice dosud neustala, ale ostrý víchr, který vanul zvečera, se nyní utišil. Koně, jež Bartholomew přiváděl, měkce našlapovali v novém sněhu.

Grace Rosamundu objala. „Slib mi, že na sebe budeš dávat pozor!“ požádala ji vážně.

Rosamundě blýskly v úsměvu bílé zuby. „To ti slíbím ráda!“ ujistila ji.

Obě věděly, že se ta slova nevztahují jen na cestu dnešní nocí.

A pak už se Rosamunda vyhoupla s Bartholomewovou pomocí do sedla a zmizela v tančícím reji bělostných vloček.

Vysoké tóny píšťal podbarvil rychlý, úderný rytmus bubínků. Rosamunda dychtivě vyčkávala, až ji složitá figura tance dovede ke králi Henrymu II., jenž na ní už několikrát od začátku večera ulpěl obdivným pohledem, který prozrazoval jeho zalíbení. Neuniklo jí to. A neuniklo to ani jeho manželce, královně Eleanor. Opravdu *se čekala*. Vysoký stupeň Eleanořina těhotenství napovídal, že může slehnout co nevidět.

Rosamunda potlačila vzrůstající hořkost. Nenechá si přece pokazit tuhle výjimečnou chvíli!

Šlehla po královně kradným pohledem. Vypadala opravdu na pětáctýřicet, a to přinejmenším, i když její tvář prozrazovala nevšední krásu. *Kdysi* nevšední! Rysy mohla mít ušlechtilé, ovšem hluboké vrásky se marně snažila zakrýt pod silnou vrstvou líčidla, jež jí teď na mnoha místech popraskalo. Průzračně modré oči měla ostré a chladné a rty stažené v přísnou, téměř nepřátelskou přímkou, obetkanou jemnými nitkami tenkých kolmých vrásek.

Vtom Rosamundě kdosi sevřel útlou ruku v pevné, žhavé dlani a přetrhl tok jejích myšlenek. Překvapeně vzhlédla.

Byl to Henry. Usmál se na ni, když se s ní zatočil v kole, jak to předpisoval tanec.

„Milosti.“ Rosamunda sklonila hlavu v náznaku pokorné úklony. Plavá kadeř se jí přitom svezla do čtverhranného výstřihu vypasovaného světla modrého živůtku.

„Dnešní tanec s tebou, to je můj nejkrásnější dárek k Vánocům, spanilá Rosamundo!“ svěřil jí Henry šeptem a sklonil se k ní. To už taneční figura nepředepisovala.

Vtom hudba ustala, jako když utne. Tanec skončil. Dvojice dotančily. Zastavily se a začaly se rozcházet, avšak Henry s Rosamundou zůstali stát uprostřed tanečního sálu, dlaně přitisknuté, neschopni odtrhnout pohled jeden od druhého.

Ke královně Eleanor, jíž se do tváří vkrádal žhavý hněvivý ruměnc, se naklonila její dvorní dáma Jean de Bois. Mládí jí už dávno proklouzlo mezi útlými prsty, přesto však byla dosud půvabná. Výrazná tvář s jemnou bílou pletí, tmavýma očima s dlouhými černými řasami, plnými smyslnými rty a drobnou bradičkou měla srdcovitý tvar. Černé vlasy ve světle svící

pableskovaly matným kovovým leskem. Byla vybraně a nákladně oblečená, ověšená drahými šperky. Z krále Henryho nyní nespouštěla téměř majetnický pohled.

Královna Eleanor se opatrně vztyčila, ruku položenou na vzedmutém životě.

„Královna Eleanor odchází do svých komnat,“ ohlásila zvučně Jean. I hlas měla smyslný, hluboký a hebký jako samet. Vypovídal o náruživé vášni.

Eleanor krátce zaváhala a střelila po Henrym ostrým pohledem.

Pochopil okamžitě. Přitiskl si dlaň na hrud' a dvorně se Rosamundě uklonil.

„Brzy na shledanou, má krásná paní,“ šeptl jí tiše.

Vzhlédla k němu beze slov, oči plné nadějného očekávání, a provázela jeho vysokou, urostlou postavu pohledem až ke dveřím.

Královna Eleanor přecházela ztěžka po přepychově zařízené komnatě abingdonského sídla Waltera Clifforda. V krbu vesele praskala tlustá smolná polena a vzduch dýchal svěží vůní čerstvého jehličí, jímž byla místnost vánočně vyzdobená – ve velké váze v rohu pokoje spočívalo několik hustých borových větví s šiškami a štíhlé proutky třešní, které někdo nařezal v nedalekém sadu, už pučely do bílých květů s něžně růžovými okraji.

Eleanor však nic z toho nevnímala. Podpírala si dlaněmi kříž, jako by si chtěla nadlehčit ztěžklý život. Zanedlouho spatří světlo světa její další dítě. Osmé. Sedm potomků už Henrymu dala. Přesto však věděla, že si ho k sobě nepřipoutala.

Je stará! V tom to je! Je o tolik starší než Henry! O celých jedenáct let. Potíží je v tom, že se stará cítí. Hlavně v tomhle stavu.

Letošní Vánoce v nádherném sídle Cliffordových jí byl čert dlužen!

Zastavila se uprostřed pokoje a před očima jí náhle vystala svěží tvář krásné Rosamundy Cliffordové.

Zpočátku věkový rozdíl mezi ní a Henrym nevadil. Zpočátku Henryho přitahovala její zralá krása i zkušenost.

To kouzlo však nemělo dlouhého trvání.

Zamířila k oknu a zahleděla se ven. Krajina kolem Oxfordu a Abingdonu byla půvabná, a Cotswolds, táhnoucí se pak dál až k Burfordu, ještě půvabnější. Povlovné nízké kopce okolo Cliffordova domu už dávno splynuly s hlubokou tmavou nocí, jejíž ticho rušil pouze jemný, sotva slyšitelný zvuk.

Eleanor záhy postřehla, co to je. Dalo se do hustého sněžení a nadýchané vločky tančily k tmavé zemi s nevtíravým ševlením.

Vrátila se k lůžku a ztěžka na ně dosedla.

Dotěrné myšlenky se vrátily, zasypaly ji stejně chladně jako ty sněhové vločky promrzlou zem venku za oknem.

Krátce se zamyslela.

První Henryho nevěra na sebe nenechala dlouho čekat a po ní přišla další. Přecházela to, šlo-li o nějakou služtičku, o obyčejné děvče z lidu. Král se musí občas pobavit, to se patří.

Nezůstalo však jen u pletek s neurozenými.

Nad vážnějšími vztahy s urozenými paními Eleanor přivírat oči nehodlala. Hlavně ne nad jejich přidrzlými neuhýbavými pohledy, kterými se jí pak opovažovaly měřit.

Ji, anglickou královnu, Eleanor Akvitánskou!

Nemůžeš poskytnout Henrymu to, čím ho obdaříme my – svěží krásou, pružnou pokožkou a jemnou pletí bez vrásek, hustými vlasy, které nepoznamenaly první šediny, četla v jejich přímých pohledech.

Svědkyňi začátku další podobné pletky se stala právě dnešního večera. Nikomu přece neuniklo, jak Henry významoval tu krásnou, mladičkou a urozenou Rosamundu Cliffordovou!

Eleanor si trpce povzdychla. „Proč jen jsem souhlasila s tím, abychom sem jeli na Vánoce?“ zašeptala zlostně.

Popravdě řečeno, Henryho zálety ji už začínaly unavovat. Přestávaly ji nějak zajímat. Chtěla se věnovat víc svým záležitostem ve Francii, svým dětem, svým zájmům. To ale neznamenal, že se nechá ponižovat před očima celého dvora, a pro nějakou hezoučkou nicku, která jí, královně Eleanor, urozeností nesahá ani po kotníky, třebaže je nákrásně mladá!

Ukáže Henrymu, kdo tu bude mít poslední slovo!

Náhle na ni padla bezbřehá únava.

Užuž chtěla přivolat komornou, aby jí pomohla na lůžko, když vtom zaslechla blížící se kroky. Duněly chodbou, rázné a energické. Poznala by je mezi tisíci.

Byl to Henry.

Zapomněla na výhrůžky. Zmocnilo se jí vzrušení, za něž se vzápětí zastyděla.

Rychle se natáhla po zrcadle a upravila si vlasy. Nad nalíčením jen mávla rukou, vzalo dávno zasně. Sfoukla ještě v rychlosti svíci vedle lůžka. Matné přítmí bude k vráskám milosrdné a dodá jí záhadného kouzla.

Zaslechla Henryho hlas a poté uctivé odpovědi dvorní dámy.

„Eleanor?“ ozvalo se vzápětí.

To byl celý Henry! Nenechal se ani ohlásit, prostě vpadl dovnitř.

„Tady jsem!“ hlesla tiše. Nemusela nic předstírat – to poslední, na co jí zbývaly síly, byla rozmluva s královským chotěm. Nebo spíš hádka. V tu se jejich hovory měnily v poslední době s nepříjemnou pravidelností.

Henry, tvář podmračenou, rázně rozhrnul zpola zatažený závěs u lože. Zjehl však, když uviděl unavenou Eleanor.

„Necítíš se dobře, má drahá?“ otázal se jí náhle tiše.

V Eleanor vzplál vítězoslavný pocit.

Bylo možná lepší, že je o tolik let starší. Byla zkušenější a věděla, jak s ním tuhle královskou hru hrát.

Však já tě naučím! pomyslela si potěšeně.

„Tvůj syn se hlásí na svět! Už brzy se narodí!“ upozornila ho naoko pokorně.

„Měli bychom se vrátit do Woodstocku. Není to odsud daleko. V královském sídle budeš mít větší pohodlí. Vyrazíme buď ještě teď v noci, nebo hned zítra ráno,“ navrhl jí. V očích jako by mu při těch slovech zahlédla zátkmit dávného citu.

„Ne!“ vyrazila ze sebe zostra a překvapivě rychle se posadila na loži. „Ve Woodstocku ne! Ne poblíž Cliffordových! Moje dítě se nesmí narodit poblíž Cliffordových!“ vykřikla hněvivě. Nedokázala se už ovládnout. „Chci zpátky! Do Londýna! Tvůj syn musí spatřit světlo světa tam!“ *Ne v soustředství dívky, po níž jsi hříšně zatoužil!*

Ten dávný odlesk se z Henryho očí okamžitě vytratil. Ostatně, kdo ví, zda se tam vůbec nějaký objevil. Možná